

[Jens Foged.]

morgen for hurtigst muligt at få det ordnet under rimelige forhold. (*Afbrydelse af finansministeren* [Grünbaum]). Jeg har intet imod afbrydelsen fra finansministeren om, at priserne skal være lavere, men stå i relation til, at erstatningerne er skattefrie; det anser jeg for rimeligere end at indføre dette nye, forvirrede og forvirrende system, for det er det, og det vil betyde forskelsbehandling fra ejendom til ejendom, fra skatteyder til skatteyder, langt, langt større forskelsbehandling, og det er det, jeg synes vi skulle undgå. Vi havde fundet en forenkling, og nu gør ministeren næsten, hvad han kan for at gøre det endnu sværere. Øget administration, det er, hvad vi får i dette tilfælde.

Fradragsretten for de 40.000 kr., som senere blev til 60.000 kr. og 75.000 kr., hvad ved jeg, med de regler, vi havde, foreslås nu ændret til 20.000 kr. Der er altså på dette område tale om en væsentlig forringelse af fradragsretten. Den foreslåede margen for skattefrihed er indskrænket væsentligt og vil ikke levne plads for almindelige flytninger eller genanskaffelser, uden at der trækkes kapital ud af erhvervslivet. På intet tidspunkt har vi efter min opfattelse haft større brug for kapital til rationalisering og investering samt strukturændringer end netop nu, og på et sådant tidspunkt, hvor vi forhåbentlig kommer ind i fællesmarkedet, kommer finansministeren med en stramning, der trækker penge ud af erhvervslivet. Ministeren kan måske nok svare dertil: åh ja, 45 mill. kr., det skæpper ikke meget i ministerens kasse. Nej, men det er meget for den enkelte. Det er den enkelte, det rammer, og det hjælper bogstavelig talt ikke i finansministerens kasse. Jeg finder også, det er et argument for, at man skulle lade det, man har nu, være tidløst, lade det stå.

Når man ser på tallene i finansministerens bemærkninger til lovforslaget, så er det heller ikke småpenge for den enkelte. Finansministeren har selv skitseret en handel med et landbrug, hvor der før var en beskatning på 8.400 kr., den bliver nu på 56.400 kr. Så mange penge trækker man altså ud af denne borger, som eventuelt skal hen og købe en større ejendom, en bedre ejendom, lægge jorder til; nej, staten skal have sin luns først. Et andet eksempel, som finansministeren selv er far til: før blev der beskattet

med 220.800 kr., og nu beskattes der med 304.800 kr. Det er en trækken penge ud af erhvervslivet, således at man i nogle tilfælde vil skræmme disse folk fra at tage dette initiativ, som de ellers ville have taget. Finansministeren kunne eventuelt vente, til virksomheden gik i arv til sin tid; det gør finansministeren ganske vist også, han venter nok og tager lidt eller meget — vi skal jo også have arveloven til behandling i dag. Det kunne godt hænde sig, at man skulle lade den enkelte borger, mens han var i fuld vigør og fuldt arbejdsdygtig, dygtig til at disponere, få lov til at beholde de penge, således at erhvervslivet kunne fungere; så kan vi senere diskutere, hvordan arveafgiftsloven skal være.

Beskatningsprocentens forhøjelse fra de 40 til 50 kan vi naturligvis ikke tiltræde. Modsætningsvis må jeg sige, at forhøjelsen af den skattefrie bundgrænse, bundfradraget, fra 3.000 kr. til 6.000 kr. finder vi rimelig. Finansministeren var jo nok nogenlunde klar over vores reaktion i så henseende.

Lovforslaget om ændring af frigørelsesafgiften er jo af særdeles teknisk karakter, og jeg må i nogen grad give hr. Hans Lund ret i, at det kunne godt være, vi skulle have en grundig gennemgang af hele problemet omkring frigørelsesafgift på jord og by- og landzoner. Det ligger som en opgave til folketinget at finde en mere forenklet måde at gøre det på. Jeg tror, finansministeren er enig med mig i dette synspunkt, og når hr. Hans Lund siger det, så kan det vel ikke være langt fra socialistisk tankegang. Her er et område, hvor man har skønnet, at kun en mindre part af folketingets medlemmer, som det blev sagt, kan hitte ud af lovgivningen, administrationen døjer med at få skatteyderen til at acceptere, hvad der egentlig sker, og skatteyderen kan ikke selv bedømme det. Tiden må være inde til i stedet for nu at komme med noget, der flytter på det hele, at tøve lidt, og det er mit råd til finansministeren vedrørende begge lovforslag. Det kan være godt, de er fremsat, så kan vi få et grundlag at debattere på, men der burde tøves med dem, sådan at de ikke bliver vedtaget, hvis vi ikke kan få et fuldstændig reelt arbejde i udvalget nu. Jeg vurderer det sådan, at man dårligt kan nå et reelt arbejde, inden folketinget skal sendes hjem. Derfor skulle man tøve så længe, at man fik